

Vader van 11 kinderen, maar niet in deze wereld.

19 mei 2017. UZ Gent, een klinische ruimte. TL-licht en echo apparatuur. Ik zit ik naast Etje, mijn hand raakt die van haar. We kijken naar het echo scherm. Het gezicht van de echoscopiste zegt genoeg. Ze kijkt ons aan en zegt: "het hartje klopt niet meer",

Stilte.

Ik knik en mompel iets. Alsof ik het begrijp. Binnenin mij breekt er iets waarvan ik niet wist dat het kon breken. Dit was de laatste poging. Dat hadden we afgesproken.

Ik weet het, na 11 zwangerschappen is dit het einde. Geen "heit" dat door het huis klinkt.

De rit naar huis duurt 5 uur. We zeggen weinig. Binnenin schreeuwt er vanalles. Waarom wij, en nu? Ik kan het alleen nog niet goed horen. Eén grote ruis.

We zijn thuis. Op de bank open we de familie app. Ik tik: "Helaas hebben we vandaag definitief te horen gekregen dat het niet goed is met de zwangerschap. Geen hartslag meer en te klein, dus nu een miskraam afwachten. Hier stopt het voor ons na dik 5 jaar vanalles geprobeerd te hebben gaat het boek dicht." Mijn vinger hangt boven 'verzenden'. Als ik druk is het echt.

Ik druk. Pas dan dringt het door in wat voor

achtbaan we hebben gezeten. Elf keer hoop, elf keer verlies. Een hartje wat klopt, en weer stopt. Het wordt stil, in ons huis, in onze relatie en in onze toekomst.

Als er niets tastbaars is om te verliezen

In de stilte komt de rouw. Ik wist niet wat dat was. Want er was toch niks tastbaars? Geen geboortekaartje, geen wieg, geen naam. Elf keer zei ik; "we proberen het gewoon opnieuw". Ik ben sterk voor Etje, omdat ik haar niet wil belasten met mijn emoties.

Als man had ik geleerd dat ik sterk moest zijn. Ik zet een masker op en ga door.

In het begin heb ik vooral vragen: Waarom wij, waarom ik? Wie ben ik als man als ik mij niet voort kan planten? Waarom zijn we hier op deze wereld? En ben ik nog man als ik mijn emoties toelaat?

Wanneer het masker begint te barsten

Op zaterdagavond drink ik een fles wijn leeg. Om de pijn te verdoven. Totdat ik

de fles op de dop draai en stop met alcohol drinken. Ik begin te voelen wat ik heb weggedrukt. Het masker begint te barsten. Dat doet pijn en is het is spannend omdat ik niet weet wat er komt als ik het toelaat.

Langzaam begin ik te kijken waar ik zoal om rouw. Om het het kind wat zo gewenst was. Om de verheugde blikken op 5 december. Om de plakkerig achterbank van de auto. Om mijn kind te leren fietsen. Om het idee van vader zijn.

Ik wilde geen slachtoffer worden van mijn eigen verdriet. Verantwoordelijkheid nemen voor wat mij is overkomen betekent: durven kijken en voelen.

Stap voor stap ontdek ik mijn eigen binnenwereld. Dat is spannender dan praten met anderen. Ik ontdekte dat het ook gaat over elf keer liefde. Dat ze niet zichtbaar zijn voor de buitenwereld, wel voelbaar in mijn binnenwereld. Ze hebben mij gevormd tot wie ik nu ben en mijn hart geopend. Ze hebben mij zachter gemaakt. Ik heb een leven

gekregen dat ik niet gepland had, maar wel van mij is.

Langzaam merkte ik dat ik ook anders kon luisteren naar anderen.

Dat ik ook het verhaal van andere mannen en vrouwen kon horen. Niet in de oppervlakte, maar in de diepte. Over eenzaamheid, angst, machteloosheid, schaamte of jaloezie. Over hoe oorverdovend stil het kan zijn.

Als verlies geen naam heeft

Misschien raakt dit je. Misschien heb jij ook iets begraven waar nooit een begrafenis voor was. Een kind. Een relatie. Een droom. Een toekomst die anders liep.

Ik heb geen quick fix voor je.

Wel dit: Ga eens zitten met pen en papier. En wees heerlijk eerlijk naar jezelf: waar rouw ik echt om?

Wat mis ik het meest?

Het leren fietsen. Een stem die je nooit hoorde. Een versie van jezelf die je niet bent geworden.

Begin klein. Begin gewoon met schrijven, vaak weet je pen meer dan je hoofd. En kijk eens of het jou helpt om het één keer hardop uit te spreken.

“Troost ontstaat als rouw er mag zijn.”

Rouw kan niet gefixt worden, rouw wil gehoord en gezien worden. Want troost ontstaat als rouw er mag zijn.

En als het spannend is, dan klopt dat. Dan ben je precies op de plek waar je moet zijn.

Met een onvervulde kinderwens kun je ook een vervuld leven leven. Met een vervulde kinderwens trouwens ook. Want het gaat niet om wat je hebt. Het gaat om wat je durft te voelen. Want om je goed te voelen, moet je goed kunnen voelen.

Dat gun ik je.

Rouwdouwer

Jan Willem van Rangelrooij
06 47 92 93 44
janwillem@rouwdouwer.nl
www.rouwdouwer.nl

“Om je goed te voelen, moet je goed kunnen voelen.”